

Автопортрет

Ірина Жиленко

Ця мить — уже моя. Ніхто й ніколи
не відбере у мене цієї миті.
Над садом білим пурпурове коло
жахтить і ллється крізь багряне віття.

Не буде місця іншого ніде,
не буде часу іншого ніколи.
Люби мене під цим багряним колом!
І смійся, смійся, смійся, поки день!
День для кохання, день для боротьби,
день для труда, для захвату і злості.
День для екстазу творчості, для росту.
День холоду і день вогню в собі.
О, я люблю, коли цвітуть жоржини.
Як сяє тиша в ту пресвітлу мить,
коли я — християнка і дружина,
коли я — вся ласкавий, добрий мир.
Стою, легка і світла, як роса.
І ріки тиші по землі проходять.
Хай буде мудрість і спокійна врода,
Хай буде згода й сонячна яса!
Кругом чола струмує світло синє.
Лице моє: як сад. І білосніжні
після дощу осипалися вишні.
Автопортрет у білому. Ірина.
Але й люблю, коли жахтить в мені
заграва люті. І до бою зводить.
Тоді я — єретичка на вогні,
тоді я — відьма, опір і незгода.
Стою, висока — гнів-бо мій крутий!
Перед очима стяг палахкотить.
Хай славляться вогонь, і боротьба,
і опік ватри на моїх губах.
В руках тримаю меч свій і дитину.
Сміюсь! А від червоного плеча
червоні коси, тліючи, сичать...
Автопортрет в червоному. Ірина.